

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **J. B.**, nar., bytem, zastoupeného Mgr. Marianem Vařečkou, advokátem se sídlem AK Brno, Holandská 878/2, 639 00 Brno, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, odbor dopravy, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. ze dne 30.8.2012 a rozhodnutí žalovaného č.j. ze dne 30.8.2012,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že Magistrát města Brna vydal dne 4.10.2011 rozhodnutím č.j., kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 2, zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a to tím, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem. Žalobci byla uložena sankce spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

Toto rozhodnutí doručil Magistrát města Brna žalobci dne 17.10.2011, a to tak, že uplatnil fikci doručení podle příslušných ustanovení správního řádu, když dne 17.10.2011 byla obálka vhozena poštovní doručovatelkou do schránky na adrese trvalého pobytu žalobce. Žalobci tak následujícího dne, 18.10.2011, počal běžet trest zákazu řízení motorových vozidel, aniž by o tom věděl. Magistrát města Brna aplikoval v případě doručení fikci doručení i v případě

předvolání žalobce k ústnímu jednání ve správním řízení, když toto předvolání ze dne 6.9.2011 bylo doručeno vhozením do schránky žalovaného dne 19.9.2011.

Žalobce tvrdí, že nebyl schopen přebírat svou poštu v období od 7.9.2011 do 23.10.2011, neboť byl v zahraničí na pracovní cestě v Anglii. Před odjezdem na pracovní cestu žalobce vůbec nevěděl, že je s ním vedeno správní řízení, neboť první oznámení o této skutečnosti bylo obsaženo v předvolání k ústnímu jednání, které bylo fiktivně žalobci doručeno 19.9.2011, tedy právě, když se nezdržoval v místě trvalého pobytu. Vzhledem k tomu, že během 6-ti týdenního pobytu žalobce v zahraničí bylo žalobce též fiktivně doručeno i meritorní rozhodnutí, neměl žalobce nejmenší tušení, že je ve výkonu trestu zákazu řízení motorových vozidel. Žalobce vůbec nevěděl, že s ním během jeho poměrně krátkého pobytu v zahraničí bylo zahájeno a současně skončeno správní řízení, ve kterém mu byla uložena sankce. Žalobci navíc postupem Magistrátu města Brna bylo znemožněno podat ve správním řízení řádný opravný prostředek.

Dne 5.4.2012 byl žalobce podroben kontrole hlídky PČR Dálničního oddělení Ivanovice na Hané, při které pprap. J. N. konstatoval podezření žalobce ze spáchání přestupku dle § 4 písm. c) a § 125 c) odst. 1 písm. e) bod 1 a písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích spočívající v překročení povolené rychlosti stanovené dopravní značkou. Pprap. J. N. sdělil žalobci, že je ve výkonu trestu zákazu činnosti řízení motorových vozidel a zadržel mu řidičský průkaz. Žalobci však nebylo sděleno, na základě jakého rozhodnutí vykonává žalobce trest zákazu činnosti. Až později se žalobce dozvěděl, že se jednalo o rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 4.10.2011, č.j., které bylo žalobci doručeno fikcí dne 17.10.2011, tj. právě v době, kdy byl žalobce služebně v zahraničí a nemohl si na adrese svého trvalého pobytu přebírat poštu.

Žalobce se tedy objektivně důvod zadržení svého řidičského průkazu dozvěděl až dne 9.5.2012, když se dostavil na Magistrát města Brna, aby zjistil pravý důvod zadržení ŘP a dozvěděl se o existenci rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 4.10.2011. Měsíční odstup mezi dnem zadržení ŘP a dostavení se na Magistrát města Brna byl způsoben dalším pobytem žalobce v zahraničí ve dnech od 6.4 do 2.5.2012. Sdělil, že řízení před Městským úřadem Vyškov pro podezření ze spáchání přestupku ze dne 5.4.2012 s ním bylo zahájeno na základě Předvolání k ústnímu jednání ze dne 21.9.2012. Bylo tedy iniciativou žalobce, že se o rozhodnutí Magistrátu města Brna, jímž mu byl uložen zákaz řízení, dozvěděl již dne 3.5.2012.

Na základě svého zjištění z 3.5.2012, kdy se žalobce skutečně dozvěděl o svém výkonu trestu zákazu řízení motorových vozidel, tedy žalobce využil institutu možnosti prominutí zmeškané lhůty a podle ust. § 41 správního řádu požádal Magistrát města Brna o prominutí zmeškaného úkonu, když svou žádost doručil Magistrátu města Brna dne 18.5.2012, tj. v zákonné 15-ti denní lhůtě a spolu s touto žádostí spojil i zmeškaný úkon, když přiložil odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 4.10.2011, č.j. Důvodnost své žádosti o prominutí zmeškané lhůty opřel žalobce o ust. § 24 odst. 2 správního řádu s tvrzením, že si pro dočasnou nepřítomnost v místě trvalého pobytu nemohl bez svého zavinění vyzvednout uloženou písemnost ve stanovené lhůtě a požadoval určení neplatnosti doručení.

O žádosti žalobce o prominutí zmeškané lhůty rozhodl Magistrát města Brna usnesením ze dne 4.6.2012 pod č.j., kterým tuto žádost zamítl a zmeškání úkonu neprominul. Hlavním důvodem k zamítnutí žádosti žalobce byl argument, že žalobce se o důvodech zmeškání odvolací lhůty dozvěděl již dne 5.4.2012, když mu byl policistou zadržen řidičský průkaz, tudíž nebyla žalobcem dodržena lhůta pro podání žádosti o prominutí zmeškání úkonu, protože překážka, která bránila žalobci k podání odvolání, pominula již dne 5.4.2012 a ne až dne 9.5.2012, resp. dne 3.5.2012, kdy se žalobce vrátil ze zahraničí a mohl se dostavit na Magistrát města Brna, kde by se o existenci svého trestu zákazu činnosti dozvěděl.

Žalobce podal proti usnesení Magistrátu města Brna ze 14.6.2012 odvolání, kdy žalovaný o odvolání rozhodl rozhodnutím ze 30.8.2012, sp. zn.:, č.j. tak, že odvolání žalobce zamítl a potvrdil usnesení Magistrátu města Brna.

Právě shora citované rozhodnutí žalovaného označuje žalobce jako napadené rozhodnutí v této žalobě ve smyslu § 71 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Žalobce v odvolání uvedl následující skutečnosti:

Správní orgán se v rozporu se zavedenou praxí nepokusil doručit písemnosti žalovanému vícekrát a navíc obě písemnosti (předvolání k ústnímu jednání i meritorní rozhodnutí o přestupku) doručil žalobci ve velmi krátkém časovém rozpětí mezi dny 19.9.2011 až 17.10.2011. Správní orgán se nepokusil spojit s žalobcem jinou cestou, např. po telefonu či e-mailu, které jsou dostupné na veřejných sítích.

Správní orgán zakládá domněnku odpadnutí překážky k učinění zmeškaného úkonu na nepravdivých informacích o tom, že policista J. N. dne 5.4.2012 sdělil žalobci veškeré okolnosti týkající se jeho výkonu trestu zákazu řízení motorových vozidel a existence usnesení Magistrátu města Brna ze dne 14.6.2012 pod č.j.

Žalobce vysvětluje své důvody, proč se nedozvěděl o svém důvodu zadržení ŘP, když ve dnech 6.4.2012 až 2.5.2012 pobýval opětovně v zahraničí, tudíž mohl nahlédnout do spisu na Magistrátu města Brna až po svém návratu, nejdříve dne 3.5.2012, což fakticky učinil dne 9.5.2012.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že žádost žalobce o prominutí zmeškání úkonu nebyla podána v zákonné lhůtě, nicméně tvrzení správního orgánu, že překážka, která odvolateli bránila zmeškaný úkon učinit, odpadla dne 5.4.2012, dále korigoval tak, že překážkou byla zahraniční pracovní cesta žalobce, na které pobýval od 7.9 do 23.10.2011, a že tedy tato překážka odpadla již po návratu žalobce ze zahraničí, tedy dne 24.10.2011. Dle žalovaného se tedy měl žalobce od tohoto dne se seznámit se spisovým materiálem předmětného správního řízení a na spis patřičně reagovat. Skutečnost, že odvolatel na adrese trvalého pobytu nebydlí, a sestra, která zde bydlí, mu neposkytla příslušné informace o výzvěch k vyzvednutí zásilky a poštu si nemůže přihlásit u přítelkyně, není podle

žalovaného důvodem pro zamítnutí zmeškání úkonu. Žalovaný tvrdí, že v případě doručování je prominutí zmeškání úkonu podmíněno tím, že si adresát nemohl vyzvednout zásilku ze závažných důvodů, které nastaly bez jeho zavinění, což ovšem v případě žalobce nebylo splněno. Žalovaný dále tvrdí, že si byl žalobce jako řidič vozidla vědom svého podezření ze spáchání přestupku a měl si být vědom, že s ním bude vedeno správní řízení a budou mu tedy doručovány písemnosti. Žalovaný vyslovuje názor, že žalobce si měl zřídit datové schránky, uvést svou adresu pro doručování do informačního systému evidence obyvatel nebo zřídit P.O.BOX.

K situaci pak žalobce ještě dodal, že o odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Brna ze 4.10.2011, kterému bylo doručeno fikcí a který mu byl uložen trest zákazu činnosti (jedná se o odvolání podané spolu s žádostí o prominutí zmeškání úkonu), rozhodl žalovaný rozhodnutím ze 30.8.2012 tak, že odvolání zamítl. Žalobce se ve svém odvolání proti tomuto rozhodnutí rozhodl uvést právní i faktické argumenty, které směřovaly přímo proti meritornímu rozhodnutí Magistrátu města Brna a argumentace není pro posuzování žaloby zásadní. Podstatná je zde pouze obhajoba žalobce, že neměl možnost se k napadenému rozhodnutí vyjádřit, čímž došlo k porušení jeho práva dle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí vůbec nezabýval odvolacími důvody žalobce a odvolání zamítl z důvodu, že bylo podáno po zákonem stanovené lhůtě, vše v návaznosti na skutečnost, že žalovaný zamítl žádost žalobce o prominutí zmeškání lhůty, s tímto však žalobce nemohl souhlasit.

Žalobce má za to, že žalovaný právně i fakticky zcela chybně posoudil žádost žalobce o prominutí zmeškání úkonu – podání odvolání proti meritornímu rozhodnutí. Má také za to, že žalovaný právně i fakticky chybně posoudil postup Magistrátu města Brna při vedení správního řízení a při doručování písemnosti žalobci. Nesouhlasí s odůvodněním žalovaného, že žádost žalobce o prominutí zmeškání úkonu nebyla podána v zákonné lhůtě, ani nesouhlasí s korekcí rozhodnutí správního orgánu, že překážka, která odvolateli bránila zmeškaný úkon učinit, odpadla nikoliv dne 5.4.2012, ale již návratem žalobce ze zahraničí, tedy dne 24.10.2011. Naopak žalobce má za to, že objektivně se mohl o důvodech zmeškání svého úkonu dozvědět až dne 3.5.2012, kdy se vrátil ze zahraničí a měl možnost jít se seznámit se spisem Magistrátu města Brna. Lhůta k podání o prominutí zmeškání lhůty (18.5.2012) tak byla zachována.

Žalobce odmítá názor žalovaného, že si byl jako řidič vozidla vědom svého podezření ze spáchání přestupku a měl si být vědom, že s ním bude vedeno správní řízení a budou mu tedy doručovány písemnosti. Tato argumentace žalovaného je zcela chybná. Od doby předmětného skutku ze dne 3.7.2011 uplynuly více jak dva měsíce. Žalobce má základní právo neobviňovat sám sebe, tudíž není naprosto jeho povinností se o jakékoliv řízení zajímat. Naopak je povinností správního orgánu snažit se řádně doručit všechny písemnosti, což správní orgán neučinil a pokračoval nadále v řízení, kdy žalobce ani neobeslal s výzvou k odevzdání ŘP a nechal jej po návratu ze zahraničí ve výkonu trestu zákazu řízení motorových vozidel, aniž by o tom žalobce věděl.

Žalobce má za to, že pracovní pobyt v zahraničí je důležitým důvodem pro neúčast na ústním jednání a rovněž důležitým důvodem pro skutečnost, že dočasně nemohl přebírat poštu doručenou na adresu jeho trvalého bydliště. Má za to, že za účelem svých pracovních cest

nemůže být nikým nucen a ani nemá uloženou zákonnou povinnost zařizovat si alternativní možnosti doručování. Jednalo by se o ukládání povinností nad rámec stanovený zákonem, což je opět v rozporu s ústavním pořádkem ČR. Nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že v případě doručování je prominutí zmeškání úkonu podmíněno tím, že si adresát nemohl vyzvednout zásilku ze závažných důvodů, které nastaly bez jeho zavinění. Ve výkladu ust. § 24 odst. 2 správního řádu se žalovaný nijak nevypořádal s alternativou založenou spojkou „nebo“, která znamená, že žalobce mohl o prominutí zmeškání úkonu požádat buď pro dočasnou nepřítomnost (což je jeho případ) nebo z jiného vážného důvodu. Žalovaný se ve svém odůvodnění věnoval pouze „jinému vážnému důvodu“ žalobce a zcela opomněl, že důvodem nedoručení byla primárně dočasná nepřítomnost žalobce, která je zcela objektivní a pochopitelná vzhledem k charakteru žalobcova výkonu práce. To, že po návratu nenašel žalobce ve schránce obě výzvy od České pošty, je problémem sekundárním a mohl být způsoben jak rodinnou situací, tak třeba i skutečností, že Česká pošta zapomněla obě výzvy vložit do správné schránky nebo tyto výzvy mohl někdo odcizit třeba s novinami.

Žalobce má za to, že žalovaný v rozporu s právní praxí a soudní judikaturou neuznal argument, že Magistrát města Brna jako správní orgán se měl pokusit doručit písemnost žalovanému vícekrát. Rovněž příliš krátký odstup mezi doručováním předvolání k ústnímu jednání a doručení meritorního rozhodnutí o přestupku považuje žalobce za účelovou snahu správního orgánu využít situace, kdy žalobce nemohl přebírat poštu a vydat rozhodnutí bez toho, že by žalobci byla dána možnost účinně se ve správním řízení bránit. Správní orgán tak porušil ústavně zaručené právo žalobce na obhajobu. Došlo, jak již uvedl výše, také k porušení práva žalobce dle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, tj. práva být přítomen u ústního jednání. V nepřítomnosti žalobce jako obviněného mohl správní orgán jednat jen v případě, že by účast na jednání odmítl, nebo se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Žalobce důležitý důvod své nepřítomnosti uvedl v žádosti o prominutí zmeškání úkonu k podání odvolání.

Žalobce na rozdíl od žalovaného považuje za velmi důležitý důvod pro nedoručení zásilky skutečnost, že se na adrese trvalého pobytu dočasně nezdržoval a sestra, která zde bydlí, mu neposkytla příslušné informace o výzvách k vyzvednutí zásilek. Není povinností sestry žalovaného ukládat mu oznámení o uložené zásilek a není ani zákonnou povinností žalobce k takovému úkonu sestru využívat. Nikdo nemá právo hodnotit osobní vazby mezi příbuznými, společné soužití dvou osob není důvodem pro to, aby za sebe navzájem přebíraly poštu nebo se o ní informovaly. Ze strany žalovaného se jedná o účelovou argumentaci, při které přenáší na žalobce povinnosti, které mu nepřísluší.

Skutečnost, že se správní orgán nepokusil spojit s žalobcem jinou cestou, např. po telefonu, či emailu, které jsou dostupné na veřejných sítích, považoval žalobce za porušení principu veřejné služby, který je zakotven v § 4 správního řádu a vyjádřen též v čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR. Žalobce má naopak za to, že nemá povinnost zřizovat si pro doručení, či uvádět adresu pro doručování do informačního systému evidence obyvatel. Zřízení schránky PO BOX je z praktických důvodů zcela nevhodné a neřešilo by dočasnou nepřítomnost žalobce na adrese trvalého pobytu.

Namítal, že ve správním řízení před Magistrátem města Brna neměl možnost se seznámit se spisovým materiálem předmětného správního řízení a na spis patřičně reagovat, neboť

nemohl tušit, že s ním bude vedeno správní řízení. Nikdo nemá povinnost předvídat, zda s ním nějaký správní orgán zahájí správní řízení. Nelze ani po žádném občanu požadovat, aby preventivně rozesílal správním úřadům své oznámení o doručovacích adresách, či o existenci zmocněnců pro doručování.

Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 30.8.2012 č.j. je nezákonné, neboť bylo porušeno právo žalobce na obhajobu dle čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, ze strany žalovaného i Magistrátu města Brna došlo k porušení principu rovnosti v řízení (čl. 37 odst. 3 Listiny a § 7 odst. 1 správního řádu) a napadené rozhodnutí není rovněž v souladu s principem proporcionality dle § 2 odst. 3 správního řádu, došlo k porušení práv žalobce vyplývajících ze základních zásad činností správních orgánů dle Hlavy II. správního řádu, správní orgány tedy nepostupovaly v souladu s § 2 odst. 1 – 3 správního řádu, žalovaný nedbal, aby přijaté řešení – rozhodnutí o odvolání – odpovídalo okolnostem případu dle § 2 odst. 4 správního řádu, žalovaný a zejména Magistrát města Brna nezjistil stav věci tak, aby o něm nebyly žádné pochybnosti, jak ukládá § 3 správního řádu, nedoručením písemnosti žalobce došlo k porušení jeho práva na to, aby byl poučen o svých procesních právech a povinnostech (§ 4 odst. 2 správního řádu), žalobce nebyl s dostatečných předstihem informován o prováděných úkonech ve správním řízení dle § 4 odst. 3 správního řádu, správní orgány neumožnily žalobci uplatňovat jeho práva a oprávněné zájmy (§ 4 odst. 4 správního řádu).

Žalobce s ohledem na shora uvedené napadá primárně rozhodnutí žalovaného z 30.8.2012, č.j. Protože však s tímto rozhodnutím skutkově i právně souvisí také rozhodnutí žalovaného z téhož dne, č.j., napadá žalobce i toto rozhodnutí s tím, když se domáhal, aby obě rozhodnutí byla zrušena a vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Pokud jde o citovaná rozhodnutí, bylo zjištěno, že 30.8.2012 pod č.j. rozhodl žalovaný tak, že dle ust. § 92 odst. 1 věty první správního řádu odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností ze dne 4.10.2011 sp. zn.:zamítl.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí bylo uvedeno, že rozhodnutím Magistrátu města Brna ze dne 4.10.2011 sp. zn.: byl obviněný Jaroslav Broskva uznán vinným z přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění účinném do 31.7.2011 (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil dne 3.7.2011 při řízení motorového vozidla rz. v na ulicipřekročením nejvyšší dovolené rychlosti, kdy mu byla v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 60 km/h po zvážení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3\%$ naměřena rychlost 109 km/h. Za tento přestupek byla obviněnému uložena pokuta v částce Kč a sankce zákazu činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Současně mu byla také uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce Kč. Účastník se proti předmětnému rozhodnutí odvolal podáním datovaným 16.5.2012, v němž uvedl, že neměl možnost se k věci vyjádřit, namítá nedostatečné naplnění formálních znaků přestupku, rozporoval aplikované odchylky měření, namítá, že v měřeném úseku není jasné, zda se nachází v obci či mimo ni a jaká je tedy nejvyšší dovolená rychlost, nebyla zjišťována legalita postupu Policie ČR, správní orgán se také nevypořádal s materiálními znaky přestupku. Rozhodnutí je pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné. Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že odvolací orgán se zabýval včasností odvolání. Rozhodnutí bylo obviněnému oznámeno doručením písemného vyhotovení v souladu s ust. § 24 odst. 1 správního řádu dne 17.10.2011. Z údajů vyplněných poštovní doručovatelkou na obálce plyne, že obviněný nebyl

v místě doručení zastižen. Zásilka tedy byla uložena, o čemž byl obviněný písemně vyrozuměn písemnou výzvou k vyzvednutí zásilky vloženou ve schránce. Současně mu bylo zanecháno také písemné poučení o právních následcích vyzvednutí/nevyzvednutí zásilky. Zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 6.10.2011, v souladu s ust. § 24 odst. 1 správního řádu se tedy považuje za doručenou 10. dnem ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, tj. v tomto případě v pondělí 17.10.2011, což je nejbližší příští pracovní den po dni, na který připadl konec lhůty, co byla neděle 16.10.2011 (ust. § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu). Od tohoto dne se tak počítá zákonná 15denní odvolací lhůta, o níž byl obviněný v rozhodnutí řádně poučen, přičemž jejím posledním dnem bylo úterý 1.11.2011. Účastník podal proti výše uvedenému rozhodnutí odvolání až 18.5.2012, tedy po uplynutí zákonné lhůty pro podání odvolání. Odvolání bylo tedy podáno opožděně.

Podle § 92 odst. 1 správního řádu opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřipustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí. Takové předpoklady odvolací orgán po prostudování spisového materiálu neshledal. S ohledem na větu první § 92 odst. 1 správního řádu odvolacímu orgánu nezbývá, než odvolání obviněného zamítnout, protože je opožděné.

Pokud pak jde o další rozhodnutí vydané téhož dne, tj. 30.8.2012 pod č.j., bylo rozhodnuto žalovaným dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu, že se odvolání proti usnesení Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností ze dne 14.6.2012, sp. zn.: zamítá a usnesení Magistrátu města Brna ze dne 14.6.2012 se potvrzuje. V odůvodnění je pak uvedeno, že usnesením Magistrátu města Brna ze dne 14.6.2012 bylo rozhodnutí o zamítnutí žádosti J. B. o určení neplatnosti doručení písemnosti, obsahující rozhodnutí, kterým byl jmenovaný uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 31.7.2011 a prominutí zmeškání úkonu nebylo prominuto. Proti tomuto žalobce podal odvolání a namítal, že správní orgán prvního stupně jednal v rozporu s principem dobré správy. Uvedl, že je zavedenou praxí zasílat nevyzvednutou korespondenci opětovně, přibližně po lhůtě jednoho měsíce, což správní orgán neučinil, zásadním způsobem také zkrátil celé řízení, když od zahájení řízení po doručení rozhodnutí neuplynul ani jeden měsíc. Poukázal na to, že správní orgán se s žalobcem nepokusil spojit jiným způsobem. Rozhodnutí opírá o nepodložená tvrzení, kdy policista N. žalobci dne 5.4.2012 nesdělil, že mu zákaz řízení uložil ODSČ Brno a dále č.j. Skutečný důvod zadržení se tedy nedozvěděl a vzhledem k tomu, že byl od 6.4.2012 do 2.5.2012 v zahraničí, kde podniká, navíc nemocen, tak v jeho případě překážka odpadla až 3.5.2012, kdy byl po návratu ze zahraničí schopen se dostavit do Brna na ODSČ pro zadržený řidičský průkaz a zjistit pravý důvod zákazu řízení. Žádost byla tedy správnímu orgánu doručena 18.5.2012 ve lhůtě ust. § 41 odst. 2 správního řádu.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že ze spisu bylo zjištěno, že správní orgán I. stupně doručoval odvolateli oznámení o zahájení řízení a předvolání (tj. písemnost ze dne 6.9.2011) a rozhodnutí o přestupku (tj. rozhodnutí ze dne 4.10.2011) na adresu trvalého pobytu, kde nebyl zastižen, zásilka byla v obou případech uložena a adresátovi byla zanechána výzva k vyzvednutí zásilky a poučení o právních následcích převzetí či nepřevzetí zásilky. Tyto skutečnosti vyplývají z obálky, kde je také uvedeno, že zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 8.9.2011 (předvolání), resp. od 6.10.2011 (předvolání). Obě zásilky pak

byly po skončení lhůty pro vyzvednutí vráceny odesílateli s tím, že nebyly adresátem vyzvednuty. Dne 18.5.2012 obdržel prvoinstanční orgán přípis odvolatele označený „žádost o prominutí zmeškaného úkonu ve věci č.j.:, v němž účastník žádá v souladu s ust. 41 odst. 2 správního řádu o prominutí zmeškání úkonu - jednak předvolání k ústnímu jednání ve výše uvedené věci na den 29.9.2011, které mu bylo doručeno fikcí dne 19.9.2011, druhak rozhodnutí v dané věci, které mu mělo být doručeno fikcí dne 17.10.2011 a nabylo právní moci dne 2.11.2011. Uvádí, že v době od 7.9. do 23.10.2011 byl v zahraničí na pracovní cestě, na adrese trvalého pobytu nebydlí, nemůže si ani přehlásit poštu na adresu k přítelkyni, u které převážně pobývá. Na adrese trvalého pobytu bydlí jeho sestra, která s ním moc nekomunikovala a poštu ani upozornění na uložení zásilek mu nepředávala. V současné době by se tato situace již neměla opakovat. Dále namítá, že mu předmětné písemnosti nebyly zasílány opakovaně, jak je v praxi běžné.

Žalovaný uvedl, že po prostudování spisu souhlasí s tím, že žádost o prominutí zmeškání úkonu nebyla podána v zákonné lhůtě, leč tvrzení správního orgánu, že překážka, která odvolateli bránila zmeškaný úkon učinit, odpadla dne 5.4.2012, je dle odvolacího orgánu nutné korigovat.

De ust. § 24 odst. 2 správního řádu prokáže-i adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ust. § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena.

Z ust. § 41 správního řádu jsou pak relevantní tyto odstavce:

Odstavec 1: Navrácením v předešlý stav se rozumí prominutí zmeškání úkonu, který je třeba provést nejpozději při ústním jednání nebo v určité lhůtě, nebo povolení zpětvzetí nebo změny obsahu podání, kterou by jinak nebylo možno učinit.

Odstavec 2: Požádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok.

Odstavec 4: Správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.

Odstavec 6: O prominutí zmeškání úkonu rozhoduje usnesením správní orgán, který v době požádání o prominutí zmeškání úkonu vede řízení. V případě, že správní orgán promine zmeškaný úkon, doplní řízení ve smyslu úkonu, jehož zmeškání bylo prominuto.

Se shora uvedených zákonných ustanovení plyne, že o prominutí zmeškání úkonu může účastník požádat do 15 dnů ode dne, kdy odpadla překážka, která mu bránila úkon učinit. Překážkou byla v tomto případě zahraniční pracovní cesta odvolatele, na které pobýval od 7.9. do 23.10.2011, jak sám uvedl v žádosti o prominutí zmeškaného úkonu ze dne 15.5.2012. Nejpozději dne 24.10.2011 tedy odpadla překážka spočívající v pobytu odvolatele na zahraniční cestě a od tohoto data tak plyne lhůta dle ust. § 41 odst. 2 správního řádu. Jak bylo výše uvedeno, v případě obou zásilek byla odvolateli zanechána výzva k vyzvednutí zásilek a poučení o následcích převzetí/nepřevzetí zásilek, po návratu ze zahraničí (tj. od 24.10.2011) tak měl možnost se s těmito písemnostmi seznámit a na tyto patřičně reagovat, tedy zjistit, o jaké písemnosti se jednalo, seznámit se s nimi u příslušného orgánu a případně podat odvolání či činit jiné úkony. Námitky odvolatele uváděné v bodě 2 a 3 odvolání jsou tedy vzhledem k

výše uvedenému bezpředmětné. Skutečnost, že odvolatel na adrese trvalého pobytu nebydlí a sestra, která zde bydlí, mu neposkytla příslušné informace o výzvách k vyzvednutí zásilek, a poštu si nemůže přehlásit na adresu k přítelkyni, jak tvrdí, není důvodem pro prominutí zmeškání úkonu. V případě doručování je prominutí zmeškání úkonu podmíněno tím, že si adresát zásilku nemohl vyzvednout ze závažných důvodů, které nastaly bez jeho zavinění (ust. § 24 odst. 2 správního řádu), což ovšem v tomto případě nebylo splněno. Odvolatel si byl vědom, že byl jako řidič vozidla rz. zastaven Policií ČR v na ul. pro podezření ze spáchání přestupku, kdy s ním bylo sepsáno oznámení přestupku (předložil svůj řidičský i občanský průkaz a oznámení podepsal), byl si tedy vědom, že s ním bude vedeno řízení a budou mu tedy doručovány písemnosti. Ačkoliv často pobývá pracovně v zahraničí, jak uvádí, a na adrese trvalého pobytu se nezdržuje, neučinil žádné kroky k tomu, aby se o doručovaných písemnostech dozvěděl (např. zřízení datové schránky, uvedení adresy pro doručování do informačního systému evidence obyvatel, zřízení příslušné služby u České pošty a.s. - PO.BOX apod.). Odvolatel tedy věděl, že s ním bude zahájeno a vedeno řízení pro přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích a budou mu tedy doručovány písemnosti, neučinil přitom žádná opatření, aby se o doručovaných písemnostech skutečně dozvěděl, ačkoliv na adrese pobytu nepobývá a často se zdržuje v zahraničí, o řízení o daném přestupku se dále nijak nezajímal (k přestupku mělo dojít dne 3.7.2011, účastník se s rozhodnutím ve věci seznámil dne 9.5.2012, jak tvrdí).

Odvolací orgán shrnul, že žádost o prominutí zmeškaného úkonu, kterou odvolatel podal u správního orgánu I. stupně dne 18.5.2012, byla podána po lhůtě dle ust. § 41 odst. 2 správního řádu. Pokud jde o písemné vyjádření žalovaného k žalobě, žalovaný k uvedeným dvěma rozhodnutím uvedl tytéž skutečnosti, jako v odůvodnění svých rozhodnutí.

Stejně jako argumentoval žalobce v žalobě a žalovaný ve svých rozhodnutích, argumentovali oba u nařízeného jednání u Krajského soudu v Brně.

Z připojeného správního spisu jsou pro přezkoumání věci rozhodující tyto skutečnosti:

Z Oznámení přestupku z 3.7.2011 vyplývá, že J. B., nar., trvale bytem (uvedeno číslo ŘP), při řízení motorového vozidla rz. se dopustil 3.7.2011 v 16:33 hod přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f)/2 zákona č. 200/1990 Sb., tím že jako řidič uvedeného vozidla překročil rychlost stanovenou zákonem č. 361/2000 Sb., a to na ulici v..., kdy byla naměřena rychlost 112 km/hod, když v úseku je povolena největší rychlost 60 km/hod. Uvedeno, který policista měření provedl a jakým zařízením (schváleným zařízením AD9C) z vozidla PČR rz. a přestupek byl zadokumentován na snímku č. 14307. Uvedeno, že řidič je oznamován do správního řízení, když řidič se k přestupku nevyjádřil a pod Oznámením přestupku je nejenom podpis policisty, ale i podpis žalobce, tedy řidiče vozidla. Dále je předložen Ověřovací list silničního radarového rychloměru AD9C, kterým bylo měření provedeno, přiloženy fotografie vozidla i s fotografiemi řidičského průkazu žalobce a jeho občanského průkazu, vyfotografováno vozidlo s registrační značkou dne 3.7.2011 v 16:33:59 s naměřenou rychlostí 112 km/hod, záznam v registru řidiče, tedy žalobce, dále pak Oznámení o zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu projednání přestupku z 6.9.2011, kdy žalobci bylo oznamováno, jakého přestupkového jednání a kdy se dopustil a byl předvolán k ústnímu jednání o přestupku na den 29.9.2011. Pokud jde o toto předvolání, zaslané na adresu, ze zásilky vyplynulo, že v době zasílání, žalobce nebyl osobně přítomen, zásilka byla připravena k vyzvednutí od 8.9.2011, důvod nevyzvednutí bylo uvedeno – jiný důvod – nevyzvednuto a zásilka byla vrácena odesílateli 20.9.2011, když na zásilce je uvedeno Nezastižen oznámeno dne 8.9.2011, odběrní lhůta končí dne 19.9.2011.

Dne 29.9.2011 proběhlo ústní projednání přestupku (protokol se ve spise nachází) a 4.10.2011 pak bylo ve věci rozhodnuto, a to tak, že žalobce byl uznán vinným, že dne 3.7.2011 v 16:33 hod řídil motorové vozidlo tov. zn., reg. značky v na ulici, kde překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou dopravním značením, a to o 49 km/hod, neboť jím řízenému vozidlu byla při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši $\pm 3\%$ naměřena rychlost jízdy 109 km/hod, v místě, kde je povolena max. rychlost 60 km/hod. Uvedeným jednáním porušil ust. § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, čímž se dopustil přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, neboť překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvl. právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o 49 km/hod a více, a proto se mu dle ust. § 22 odst. 7 v souladu s ust. § 11 odst. 1, 2 a § 12 odst. 1, 2 zákona o přestupcích ukládá pokuta ve výši Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Z rozhodnutí vyplývá, že toto nabylo právní moci dne 2.11.2011, rozhodnutí bylo doručováno žalobci na adresu, zásilka byla připravena k vyzvednutí 6.10.2011, nebyla vyzvednuta, odběrní lhůta skončí dnem 14.10. a zásilka byla vrácena odesílateli 18.10.2011.

Na rozhodnutí (na zadní straně) je pak rukou dopsáno: 9.5.2012 převzal kopii spisu pan Broskva (uvedeno číslo OP) a pod tím jeho vlastnoruční podpis.

Dne 18.5.2012 byla doručena Magistrátu města Brna Žádost o prominutí zmeškaného úkonu ve věci č. j.: s tím, že žalobce žádá o prominutí zmeškání úkonu, a to jednak předvolání k ústnímu jednání ve výše uvedené věci ze dne 6.9.2011 na den 29.9.2011, které mělo být doručeno fikcí 19.9.2011 a jednak doručení rozhodnutí ve výše uvedené věci ze dne 4.10.2011, které mu mělo být doručeno fikcí dne 17.10.2011 a nabylo právní moci dne 2.11.2011. Poukázal na to, že v období od 7.9. do 23.10.2011 byl v zahraničí na pracovní cestě, což dokládal listinami, kopií smlouvy uzavřené s obchodním partnerem v Manchesteru, a výpovědí svědka (jeho jméno, příjmení a adresa bydliště uvedeny). Dále uvedl, že řeší nepříjemnou situaci rodinného charakteru, kdy nemůže být na adrese trvalého pobytu, ani si přehlásit poštu na adresu k přítelkyni, u které převážně pobývá. Na adrese trvalého pobytu bydlí jeho sestra, která s žalobcem moc nekomunikovala a poštu ani upozornění na uložení zásilek nepředávala. V současné době by se již situace neměla opakovat. A dále uvedl, že poukazuje na příslušnou judikaturu českých soudů i zavedenou praxi, zasílat nevyzvednutou korespondenci opakovaně, přibližně do lhůty 1 měsíce, což se v případě žalobce nestalo, kdy důležité listiny byly zaslány pouze jedenkrát, navíc pak celé řízení od doručení předvolání fikcí 19.9.2011 do doručení rozhodnutí, opěť fikcí 17.10.2011 neuplynul ani jeden měsíc.

Dále se ve spise nachází Odvolání ve věci č.j.:, doručené správnímu orgánu opět 18.5.2012, dále pak Úřední záznam ze dne 5.4.2011, sepsaný v Ivanovicích na Hané, č. j., který popisuje přestupkové jednání žalobce a způsoby jeho zjištění, když tohoto dne byl velen policista jako člen motorizované hlídky PČR Dálničního oddělení Ivanovice na Hané, kdy v 8:40 hod na silnici I. tř. č. 46, směrem na Olomouc, byla v prostoru kilometru 9 změřena rychlost jízdy osobnímu automobilu tov. zn. záznamovým zařízením PolCam, umístěným ve služebním vozidle PČR. V úseku, kde je povolena dopravní značkou nejvyšší rychlost 100 km/h, byla v tomto místě výše uvedenému osobnímu automobilu naměřena rychlost 134 km/h, po odečtu tolerance měřícího zařízení PolCam 129 km/h. Výše uvedené vozidlo bylo zastaveno, jmenovaný policista přistoupil ke kontrole osoby a vozidla, řidiče vyzval k předložení dokladů potřebných k provozu a řízení vozidla, ten tak učinil. Dle předložených dokladů ztotožnil osobu řidiče jako J. B., nar., bytem Policista, poté co provedl dechovou zkoušku u jmenovaného, nastoupil do služebního vozidla, kde provedl

lustraci v informačních systémech PČR a zjistil, že řidič B. má zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel, vydaný Magistrátem města Brna, vedený pod č.j. S tímto zjištěním přistoupil k osobě řidiče s otázkou, zda ví o zákazu řízení, ten odpověděl, že neví, že byl pracovně v Anglii a žádnou poštu půl roku nepřebíral. Oznámil mu tedy, že má zákaz řízení všech motorových vozidel od data 2.11.2011 do 2.5.2012 a tedy mu bude ŘP na místě zadržen. Policista, jak uvedl, nastoupil pak do služebního vozidla a sepsal oznámení dopravního přestupku a potvrzení o zadržení řidičského průkazu, poté přistoupil k p. B., který s jmenovaným policistou přistoupil ke služebnímu vozidlu, tam mu jmenovaný předložil k přečtení jím sepsané oznámení a umožnil mu k uvedenému se vyjádřit, když tak pan Broskva neučinil. Uvedl pouze svůj vlastnoruční podpis a předložil mu sepsané zadržení ŘP, na které uvedl vlastnoruční podpis a vydal mu kopii potvrzení. Poté panu B. zakázal další jízdu.

Dále se ve spise nachází Výzva k seznámení se s podklady rozhodnutí, kdy žalobci se oznamovalo, že v termínu dne 14.6.2012 v 9h se může v budově Magistrátu města Brna seznámit s podklady pro rozhodnutí, byl poučen dle § 36 odst. 3 správního řádu. 14.6.2012, jak vyplývá z úředního záznamu, se dostavil ke správnímu orgánu J. B., byl seznámen s podklady pro rozhodnutí ve věci žádosti o prominutí zmeškání úkonu sp. zn. Podklady byly, jak uvedeno, správním orgánem doplněny o úřední záznam PČR Ivanovice na Hané a potvrzení o zadržení řidičského průkazu.

Krajský soud ve věci nařídil na žádost žalobce jednání na den 4.6.2013. Zástupce žalobce uvedl, že žalobce vůbec nemohl tušit, když ho zastavovala policie pro rychlou jízdu a sepsala s ním záznam o přestupku, že by mohlo snad následovat ještě nějaké další jednání, ve kterém by se tato věc řešila. Když mu bylo doručováno rozhodnutí správního orgánu, z něhož vyplývá, že žalobce se dopustil přestupku překročením povolené rychlosti jízdy, žalobce se o tomto rozhodnutí vůbec nedozvěděl, protože v uvedeném období, a to od 7.9.2011 do 23.10.2011 se zdržoval pracovně v Anglii. O tom, že jezdí přes zákaz řízení motorových vozidel, se dozvěděl až dne 5.4.2012, kdy mu v rámci kontroly policií byla tato skutečnost sdělena policistou, ovšem bez bližšího vysvětlení, čeho se měl žalobce dopustit. Následující den po tomto dni, tj. 6.4.2012, žalobce opět musel odjet pracovně do zahraničí, a to na Slovensko, kde se zdržoval až do 2.5.2012. Sám ze své iniciativy se pak 9.5.2012 dostavil na Magistrát města Brna, aby zjistil, proč má zákaz řízení motorových vozidel. Bezprostředně poté vyhledal odbornou pomoc a požádal o prominutí zmeškání příslušného úkonu a současně s touto žádostí podal odvolání do rozhodnutí správního orgánu. Poukázal zejména na to, že správní orgán rozhodl nesmírně rychle, kdy během 30 dnů bylo jak zahájeno přestupkové řízení, tak bylo také ukončeno vydáním a doručením rozhodnutí. Poukázal na to, že když se nepodařilo správnímu orgánu doručit do vlastních rukou žalobce, a to ani oznámení o zahájení správního řízení a předvolání k jednání, ani vydané rozhodnutí, bylo dle žalobce povinností správního orgánu se na žalobce naktakovat, a to ať už telefonicky nebo zjistit kontakt na něho prostřednictvím internetu. Nic takového se nestalo, správní orgán se ani nepokusil písemnosti doručit znovu, když žalobce trvá na tom, že obvyklou praxí správních orgánů je doručovat vícekrát, když se nepodaří poprvé doručit přímo účastníku řízení. Dle žalobce správní orgány porušily nejenom správní řád, ale i Listinu základních práv a svobod, když žalobce o přestupkovém řízení vůbec nevěděl a nemohl se bránit a prokazovat, že se přestupkové jednání žalobce neudálo tak, jak je mu kladeno za vinu správními orgány. Správní orgány tedy nezjistily náležitě skutečný stav věci a rychlost řízení v tomto případě zvítězila nad zásadou materiální pravdy.

Zástupce žalovaného pak uvedl, že z Oznámení přestupku, které sepsala policie s žalobcem, když zjistila jeho přestupkové jednání, a to výrazné překročení povolené rychlosti vyplývá, že žalobce věděl, když věc nebylo možno projednat v blokovém řízení, že přestupkové jednání bude oznámeno správnímu orgánu k projednání. Žalobce toto Oznámení podepsal a i jako člověk práva neznalý musel vědět, že jeho přestupkové jednání bude projednáváno. Uvedl, že v daném případě rozhodně nezvítězila rychlost řízení a hospodárnost nad zjištěním skutečného stavu věci. Z podkladů, které jsou ve správním spise, vyplývá, že skutečný stav věci byl zjištěn bez sebemenších pochybností. Pokud pak žalobce poukazuje na svou pracovní cestu do Anglie, která byla ukončena 23.10.2011, měl žalobce do 15 dnů dle § 41 odst. 2 správního řádu požádat o prominutí zmeškání úkonu a toto spojit se samotným zmeškaným úkonem. Žalobce však ve lhůtě stanovené zákonem nepožádal o prominutí zmeškání úkonu, a proto žalovaný trvá na tom, že on i prvostupňový správní orgán jednali v souladu se zákonem. Z žádného procesního předpisu pak nevyplývá, že by měl správní orgán doručovat žalobci dvakrát či vícekrát, popř. zjišťovat, kde se aktuálně zdržuje, na sociální síti. Ani argument žalobce, že tento je trvale hlášen k pobytu v bytě své sestry, která mu nepředává poštu, nelze brát v potaz. Pokud žalobce věděl, že se častěji zdržuje v zahraničí, nemusel si nechat doručovat na adresu trvalého pobytu, neboť je více možností, jak si mohl doručování pošty zajistit.

K tomu žalobce u jednání soudu uvedl, že na adrese je trvale hlášený a byl tam hlášen i v roce 2011. V tomto bytě však již 15 let nebydlí, bydlí v něm od srpna 2011 jeho sestra. Od srpna 2011 do prosince 2011 se však se sestrou nebavil, veškerá pošta nyní i v roce 2011 žalobci byla doručována na adresu Dnes již, a to od prosince 2011, pokud přijde žalobci nějaká pošta na tuto adresu, sestra mu ji již předá, v době, kdy spolu se sestrou nemluvili, žalobci poštu předával její přítel, ovšem žádnou poštu ohledně přestupkového jednání mu nepředal.

K Oznámení přestupku, které žalobce jako řidič podepsal, jeho právní zástupce uvedl, že v tomto Oznámení přestupku, což je formulář, je pouze natištěná věta, že řidič je oznamován do správního řízení. Jedná se o běžný formulář, z něhož občanovi nemusí být zřejmé, že přestupková věc bude dál projednávána. Když žalobce odjížděl do zahraničí, a to 7.9.2011, bylo to již dva měsíce poté, kdy Oznámení přestupku bylo sepsáno a za celé tyto dva měsíce mu žádné předvolání k nařízenému jednání nepřišlo. Zdůraznil, že skutečný stav věci nemohl být řádně zjištěn, když žalobce se projednání přestupku nezúčastnil a nemohl se tedy k věci vyjádřit. Žalobce také dle právního zástupce neměl důvod sdělovat jinou adresu pro doručení v přestupkovém řízení, než neboť na tuto adresu mu běžně dochází pošta a pouze v období srpen – prosinec 2011, kdy mezi žalobcem a jeho sestrou došlo k rozepři, mu tato pošta nepředávala. Uvedl tak, že by bylo v pořádku, kdyby mu zásilky byly doručovány ze strany správního orgánu vícekrát, když se nepodaří poprvé doručit do vlastních rukou žalobce, ví však, že toto není povinností správního orgánu.

Žalovaný pak nezpochybňoval pobyt žalobce v zahraničí v době od 7.9.2011 do 23.10.2011, takže v tomto směru není třeba ničeho dokazovat.

Skutkové a právní zhodnocení věci krajským soudem

Pokud jde o daný případ, bylo zcela jednoznačně prokázáno, že žalobci bylo správně, a to nepopírá ani samotný žalobce, doručováno oznámení o zahájení správního řízení o přestupku ze dne 6.9.2011 a současně předvolání k ústnímu projednání přestupku, i rozhodnutí

Magistrátu města Brna ze dne 4.10.2011 sp. zn. na adresu trvalého pobytu žalobce, a to když tuto adresu jako adresu doručovací sdělil již v Oznámení přestupku ze dne 3.7.2011 samotný žalobce policistům, resp. byla zjištěna z dokladu o jeho totožnosti a žalobce je nezpochybnil a to ani v průběhu soudního řízení.

To, že žalobce byl na pracovní cestě v zahraničí od 7.9.2011 do 23.10.2011, nezpochybňuje ani žalovaný.

Podle § 24 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ust. § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena.

Podle § 41 odst. 1 správního řádu navrácení v předešlý stav se rozumí prominutí zmeškání úkonu, který je třeba provést nejpozději při ústním jednání nebo v určité lhůtě, nebo povolení zpětvzetí nebo změny obsahu podání, kterou by jinak nebylo možno učinit.

Podle § 41 odst. 2 správního řádu požádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok.

Podle § 41 odst. 4 správního řádu správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.

Žalovaný tedy nezpochybňuje skutečnost, že od 7.9.2011 do 23.10.2011 žalobce z důvodů pracovních pobýval v Anglii.

Žalobci bylo doručováno na adresu a to správně na tuto adresu, Oznámení o zahájení správního řízení o přestupku ze 6.9., které bylo připraveno k vyzvednutí 8.9.2011, neboť žalobce při doručování nebyl zastižen. Rozhodnutí o přestupku bylo žalobci doručováno na stejnou adresu, když žalobci bylo toto oznamováno 6.10.2011 a rozhodnutí nabylo právní moci 2.11.2011 (při doručování nebyl zastižen).

V době, kdy bylo doručováno Oznámení o zahájení přestupkového jednání současně s předvoláním k ústnímu jednání o přestupku a i Rozhodnutí o přestupku, se žalobce zdržoval v zahraničí, v Anglii. 24.10.2011 však již pobýval na území České republiky, tedy do 15 dnů od tohoto dne měl požádat o prominutí zmeškání úkonu (odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Brna o přestupku) a spojit s tím zmeškaný úkon, tj. odvolání do tohoto rozhodnutí.

Žalobce však ve lhůtě uvedené v ust. § 41 odst. 2 správního řádu nic takového neučinil s odůvodněním, že teprve 5.4.2012 se dozvěděl, že se dopustil přestupkového jednání, překročení povolené rychlosti a že jako jedna ze sankcí mu byl uložen zákaz řízení všech motorových vozidel po dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, tj. v době, kdy byl stavěn policií pro překročení rychlosti a bylo mu sděleno, že není držitelem řidičského oprávnění.

Toto tvrzení je tvrzením naprosto nepravděpodobným, neboť ze správního spisu bylo zjištěno, že již 3.7.2011 žalobce, poté kdy byl stavěn policií a byla mu změřena rychlost, jakou jel tohoto dne po ulici, věděl, že překročil výrazně povolenou rychlost a věděl,

neboť Oznámení přestupku vlastnoručně podepsal, což ani nezpochybňuje, že věc bude oznamována k projednání do správního řízení, tedy že bude probíhat řízení o přestupku, z něhož byl žalobce podezřelý.

Žalobce tedy jako řidič věděl, již 3.7.2011, že se dopustil přestupku, a to překročení nejvyšší povolení rychlosti a že takovéto jednání je ze zákona sankcionováno (jako řidič musí znát zákon č. 361/2000 Sb. o silničním provozu). Argument žalobce, že vůbec netušil, když od přestupkového jednání, k němuž došlo 3.7.2011, do odjezdu do zahraničí uplynuly dva měsíce, že by s ním nějakou věc správní orgán řešil, je naprosto účelové, jedná se o taktizování žalobce s cílem vyhnout se sankcím za přestupkové jednání, zejména zákazu řízení motorových vozidel.

Bylo na žalobci, pokud, jak tvrdí, často pobývá z pracovních důvodů v zahraničí a na adrese trvalého pobytu se nezdržuje, zajistit si jiný způsob doručování, jinak než „klasicky“ poštou doručováním na adresu trvalého pobytu Nic takového žalobce neučinil. Je tedy jeho problém, že nebyl dostatečně bdělý a svým jednáním si způsobil vážné problémy. Uvádí totiž, že bylo správné mu doručovat na adresu když jinou doručovací adresu neměl a nemá, s poukazem na to, že pouze v období srpen – prosinec 2011 mu nebyla řádně předávána jeho sestrou pošta, která mu na tuto adresu docházela, neboť v uvedeném období měli mezi sebou nedorozumění.

Ani tato skutečnost, ač nemá žádný právní význam, není dle názoru soudu pravdivá, neboť přímo u jednání krajského soudu žalobce sám uvedl, že v tomto období mu sice nepředávala poštu jeho sestra, s níž nemluvil, ale poštu mu předával její přítel, nicméně v této věci, týkající se přestupku, mu nic nebylo předáno ani přítelem jeho sestry.

Lhůta pro prominutí zmeškání úkonu současně s podáním odvolání do rozhodnutí tedy uplynula 7.11.2011. V této lhůtě žalobce v souladu s ust. § 41 odst. 2 správního řádu nepostupoval, žádost o prominutí zmeškání úkonu spojená s odvoláním žalobce tedy nebyla podána včas, odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, vydané 4.10.2011 pod sp. zn. bylo tedy podáno opožděně a obě rozhodnutí, které žalobce svou žalobou napadá tedy byla vydána žalovaným v souladu se zákonem.

Pokud pak žalobce namítá, že o přestupkovém jednání se dozvěděl až 5.4.2012, když však následně opět odjel pracovně do zahraničí, na Slovensko a vůbec do té doby nevěděl o zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců, je s ohledem na skutečnosti, které soud uvedl, tvrzením jednoznačně účelovým.

Žalobce na jedné straně poukazuje na to, že od zahájení nynějšího přestupkového řízení do jeho ukončení uplynul pouze jeden měsíc, tedy že řízení bylo nezvykle rychlé, naopak pak poukazuje na druhé straně na to, že když se do dvou měsíců od přestupkového jednání z 3.7.2011 nedozvěděl od správního orgánu, že ve věci je nařízeno nějaké jednání, že vůbec netušil, že by ještě mohlo k nějakému projednání přestupku dojít, nemá logiku. V tomto si žalobce sám protiřečí, když má za to, že dva měsíce od doby, kdy se měl dopustit přestupkového jednání, je příliš dlouhá doba na to, aby věc mohla být ještě správním orgánem projednávána, na druhé straně se pak podivuje nad rychlostí vedení tohoto řízení o přestupku.

Toto však byla pouze poznámka na okraj, když soud uzavírá, že zcela jednoznačně bylo prokázáno, že žalobce nepožádal o prominutí zmeškání úkonu do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která žalobci bránila úkon učinit.

Žaloba tedy důvodná není, a proto ji soud dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, žalobce ve věci neměl úspěch, žalovanému žádné náklady řízení kromě běžné úřední činnosti nevznikly, proto o nákladech řízení rozhodnuto, jak uvedeno ve výroku.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4. června 2013

Za správnost vyhotovení:

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně